

на срѣдъ цвѣтята, а слънцето, луната и единадесетъ яркочервени звезди изведнажъ се спускатъ съвсемъ близо до мене и ми се покланятъ.

Този пжтъ баща му не се стърпѣ и сурово го смърти:

— Искашъ да кажешъ, че азъ, майка ти и братята ти нѣкога следъ време, когато порастнешъ ще ти се поклонимъ? Засрами се, и никога вече да не си продумалъ подобно нѣщо.

На другия день единайсетѣтъ братя заминаха съ добитъка къмъ голѣмитѣ пасбища на Сихемъ. И дълго не се обадиха. Това твърде много разтревожи стареца. Какво ли имъ се е случило? Да не би разбойници да сж ги нападнали?

Той повика Иосифа при себе си, сложи бащински ржка на рамото му и съ тжга на сърдцето си му заповѣда:

— Хайде, сине, пригответи се за дълъгъ пжтъ. Тръгни и потърси братята си. . Вижъ и ела ми обади, живи ли сж, стадото цѣло ли е и отъ какво иматъ нужда.

— Ще отида, щомъ казвашъ, — кротко му отвърна той, пригответи се и тръгна.

Обиколи пасбищата на Сихемъ, но нигде не намѣри братята си. Зачуди се — какво ли е станало съ тѣхъ! И започна да пита всѣки срещнатъ пастиръ:

— Не сте ли видѣли братята ми?

Единъ му отговори:

— Какво ги търсишъ?.. Не сж и спирали тука. . Отведоха направо добитъка въ Дотамъ.

А Дотамъ бѣше още по далече. Какво да прави — да се завърне ли безъ никаква вестъ? И забърза Иосифъ за Дотамъ.

Братята му като го зърнаха, зашушукаха помежду си:

— Ето, дошълъ е тукъ да ни пречи. Пакъ ще измисли нѣкой сънь.

Накрая се надумаха да го убиятъ.

— Кой ще направи това? — запита най-стариятъ.

— Азъ, съ ножа си. . — обади се единъ.

— И, — добави другъ, — ще го хвърлиме въ нѣкой ровъ. А въ кжщи ще кажемъ, че сж го нападнали звѣрове. Но Рувимъ ги разубеди:

— Да не проливаме братска кръвъ.

— Тогава какво да го правимъ?

— Ще го оставиме въ ямата живъ и постепенно отъ гладъ и изтощение ще свърши.

Така и решиха, като ги наближи, хванаха го, съблѣкоха му хубавата дреха и го захвърлиха живъ въ ямата. И седнаха да обѣдватъ. Покрай тѣхъ мина керванъ измаилтяни. Тѣ